

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **A. D.**
narozený X, státní příslušník U.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2019, č. j. CPR-26005-3/ČJ-2017-930310-V246,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 1. 3. 2019 Městskému soudu v Praze, která byla usnesením Městského soudu v Praze usnesením ze dne 7. 3. 2019, č. j. 4 A 9/2019-14, postoupena k vyřízení soudu zdejšímu (pozn. soudu: doručeno dne 26. 3. 2019), se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 4. 8. 2017, č. j. KRPS-326623-29/ČJ-2016-010022, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jímž bylo rovněž stanoveno, že žalobci nelze po dobu 2 let umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

2. Žalobce uvedl, že byl dne 22. 9. 2016 zadržen po předchozím úprku policejní hlídkou, která odhalila jeho nelegální pobyt trvající ode dne 27. 10. 2002 (celkem 14 let) a vypršení platnosti jeho cestovního dokladu dne 15. 8. 2011 (tedy 5 let před zadržením). Žalobce do České republiky přicestoval za svou přítelkyní L. D., která na území republiky pobývá legálně, s níž sdílí společnou domácnost. Po vypršení platnosti jeho víza a cestovního dokladu žalobce nenašel sílu k opuštění přítelkyně, a proto zde zůstal bez oprávnění až do svého zadržení. Žalobce považuje svůj vztah k přítelkyni za zásadní kritérium při posuzování přiměřenosti ve smyslu 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí akcentoval především délku nelegálního pobytu na území České republiky, čímž dle žalobce porušil § 3 správního řádu. Mimo toho dle žalobce nelze pominout, že na území České republiky pobývá již 17 let, byť byla převážná část pobytu nelegální, a tudíž považuje Českou republiku za svůj jediný domov. Podle jeho názoru mu tedy měl žalovaný dát příležitost vycestovat z území a usilovat o udělení pobytového oprávnění u zastupitelského úřadu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce vznesl obdobné námitky již v průběhu správního řízení, s nimiž se vypořádal odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný neshledal ve svém postupu žádné pochybení, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

4. Dne 22. 9. 2016 v 16:10 byl žalobce zajištěn v obci H. hlídkou Policie České republiky poté, co se neúspěšně pokusil hlídce utéct. Žalobce hlídce předložil cestovní pas č. X platný do 15. 8. 2011 s vylepeným vízovým štítkem platným do 26. 10. 2002. S žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a byl vyslechnut.
5. Do protokolu o výsledku žalobce uvedl, že byl po příjezdu do České republiky natolik oslněn, že se zde rozhodl zůstat natrvalo. Přicestoval z Ukrajiny spolu s přítelkyní, která také získala vízum a také se zde rozhodla zůstat. Stabilní práci nemá, vždy pouze vypomáhal kamarádům za peníze. Našel si zde novou přítelkyni. Mají krásný vztah několik let. Bydlí ve společné domácnosti, o kterou společně pečují, a sdílí také náklady na bydlení. Přítelkyně je na něm citově závislá. V budoucnu plánují svatbu. Nyní spolu pouze bydlí a mají se rádi. Na Ukrajině nikoho nemá. Jelikož pochází z E. v D. oblasti, obává se, že by byl jeho život v případě návratu ohrožen. Mimo to by nucené vycestování zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života, neboť jeho přítelkyně a kamarádi v České republice jsou jeho nová rodina. Finančními prostředky na vycestování disponuje.
6. Dne 4. 10. 2016 byl proveden doplňující výslech žalobce. K dotazu správního orgánu žalobce uvedl, že v České republice nemá žádný majetek či firmu. Má pouze nějaké peníze v hotovosti, které si vydělal pomocnými pracemi. Během pobytu získal společenské vazby na Čechy i Ukrajince, které považuje za vztahy rodinné. Kulturní vazby zde nemá. Žije se svou přítelkyní, která má trvalý pobyt, pracuje a stejně jako on se nechce vrátit na Ukrajinu. Vše mají v České republice. Žalobce doplnil, že se nechce vrátit do vlasti také proto, že by mohl být v případě návratu kvůli bojům v Doněcku zraněn nebo zabit. Bojuje se v obydlených oblastech a umírají tam civilisté. Navíc tam nikoho nemá, takže se nechce vracet.

7. Dne 25. 11. 2016 hlídka Policie České republiky provedla šetření v bytě na adrese U., P. Byla zde zastižena paní L. D., která uvedla, že v bytě bydlí s žalobcem asi pět let, a ukázala hlídce osobní věci žalobce.
8. Do protokolu o výslechu svědka paní L. D. dne 20. 1. 2017 uvedla, že spolu s žalobcem bydlí v bytě na výše uvedené adrese jako přítel a přítelkyně asi dva roky (z přibližně 5 let co jsou spolu). Nájemní smlouva je psaná na paní D., která byt sehnala přes své známé. Platí přibližně 3 500 Kč, zejména za energie. Její mzda činí 11 000 Kč, takže je finančně nezávislá. Žalobce jí z příležitostných výdělků nepravidelně přispívá na chod domácnosti, ale spíše mu finančně pomáhá ona. Nemají žádný společný majetek nebo závazky ani žádné společné přátele. Vyhoštění žalobce by však pro ni představovalo zásah do soukromého života. Nevěděla, že žalobce nemá pobyt v České republice v pořádku. Jeho doklady nekontrolovala, neboť je jen jeho přítelkyně, ne manželka.
9. Dne 20. 1. 2017 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, podle něž je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Obava žalobce z návratu do D. oblasti, ze které pochází, nebyla shledána oprávněnou, neboť žalobci vzhledem k věku a zdravotnímu stavu nic nebrání využít institutu vnitřního přesídlení. K akcentovanému vztahu žalobce s paní D. Ministerstvo vnitra poznamenalo, že jako statním příslušníkům jim nic nebrání pokračovat ve společném soužití v jejich vlasti. Zdůraznilo rovněž, že žalobce započal budovat svůj vztah až v době, kdy již pobýval na území České republiky nelegálně, a musel si být vědom, že bude nucen území opustit. Ministerstvo uzavřelo, že v případě žalobce převažuje veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem žalobce na ochranu jeho soukromých vztahů.
10. Žalobci bylo dne 24. 1. 2017 doručeno vyrozumění ze dne 20. 1. 2017, č. j. KRPS-326623-25/ČJ-2016-010022, o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce svého práva nevyužil.
11. Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2018 orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 2 roky, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval na území České republiky od 26. 10. 2002 aniž k tomu byl oprávněn, přičemž platnost jeho cestovního dokladu skončila dne 15. 8. 2011. Doby, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, orgán I. stupně stanovil podle délky neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky na 2 roky, přičemž současně zohlednil, že se jedná o první protiprávní jednání žalobce. Orgán I. stupně nezjistil, že by vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, přestože na území České republiky pobývá jeho přítelkyně, neboť nejde o trvalé znemožnění pobytu a žalobci nic nebrání pokračovat ve společném soužití na Ukrajině. Orgán I. stupně dále na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra konstatoval, že v případě žalobce nejsou dány důvody znemožňující vycestování.
12. Dne 15. 8. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí orgánu I. stupně odvolání, které doplnil podáním ze dne 22. 8. 2017. Žalobce namítl, že je rozhodnutí orgánu I. stupně nepřezkoumatelné, neboť je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedena doba

vyhoštění v délce 1 roku, nikoliv 2 let jako ve výroku rozhodnutí. Mimo toho se orgán I. stupně přezkoumatelným způsobem nevypořádal s otázkou přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce dále namítl, že jeho přítelkyně nebyla při pobytové kontrole lustrována, takže není zřejmé, na základě jakého oprávnění k pobytu na území pobývá. Mimo to orgán I. stupně přítelkyni nevyslechl, ani neuvedl, proč tak neučinil. Vztah žalobce také nebyl v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak hodnocen, stejně jako výpověď žalobce, čímž orgán I. stupně porušil § 68 odst. 3 správního řádu.

13. Dne 25. 2. 2019 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. Nepřisvědčil argumentaci žalobce, že přítelkyně nebyla vyslechnuta ani lustrována. Vazby žalobce a jeho přítelkyně nejsou dle jejich výpovědí natolik intenzivní, aby vyžadovaly denní osobní kontakt, přičemž jim nic nebrání v případném společném soužití v jejich vlasti. Podle žalovaného tedy orgán I. stupně řádným způsobem zjistil všechny relevantní skutečnosti a v souladu s dosavadní správní praxí rozhodl o vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v přiměřené délce, která odpovídá zjištěným skutečnostem.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

14. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců: *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“*
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
16. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
17. Soud se předně zabýval námitkou žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, neboť kladl důraz na délku nelegálního pobytu žalobce na území České republiky a nezohlednil dostatečně povahu partnerských vazeb žalobce ve smyslu 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu žalobce také dodal, že nelze pominout délku jeho pobytu na území České republiky (17 let), byť byla převážná část pobytu nelegální, neboť je Česká republika jeho domovem. Soud v předmětné věci konstatuje, že povaha a pevnost rodinných vztahů i délka pobytu cizince na území České republiky jsou pouze dvěma z řady kritérií, která orgán bere při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v potaz. Na prvním místě je uvedeno kritérium

závažnosti a druhu protiprávního jednání cizince, vůči němuž se poměřují ostatní kritéria (věk, zdravotní stav, délka pobytu, rodinné vazby, ekonomické poměry, sociální a kulturní vazby, intenzita vazeb k vlasti).

18. Žalovaný i orgán I. stupně v předmětné věci vyšli z výpovědi žalobce a jeho přítelkyně. Dospěli k závěru, že žalobce skutečně má partnerský vztah s paní D., který však započal budovat až po vypršení jeho oprávnění k pobytu. Musel si tedy být již v počátku vztahu vědom skutečnosti, že bude muset území České republiky opustit. Tuto úvahu orgánu I. stupně a žalovaného lze s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, že pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území je neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života pouze výjimečně. V předmětné věci přitom žádné mimořádné okolnosti nesvědčí o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Pokud je na druhou miskou pomyslných vah postaven neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky v délce 14 let a absence snahy o řešení nastalé situace či expirovaného cestovního dokladu, lze závěr orgánu I. stupně a žalovaného zcela potvrdit. Soud přitom nemá za to, že by byl nelegální pobyt žalobce na území nepřiměřeně akcentován. Délka nelegálního pobytu byla správními orgány zohledněna mírou adekvátní k závažnosti protiprávního jednání žalobce. Soud tedy uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu s § 3 správního řádu, neboť zjistil rozhodné skutečnosti (nelegální pobyt žalobce na území, jeho partnerský vztah) v míře zcela postačující pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle 174a zákona o pobytu cizinců. Námitka žalobce není důvodná.
19. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že mu měl žalovaný dát příležitost vycestovat z území a usilovat o udělení pobytového oprávnění u zastupitelského úřadu, neboť žalovaný stejně jako orgán I. stupně nedisponuje oprávněním zvážit, zda umožní cizinci návrat do vlasti bez sankce či mu uloží správní vyhoštění. Důvody nevydání správního vyhoštění explicitně vypočítávají ustanovení § 119a a § 120a zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobce neuvedl, že by byl v jeho případě dán některý z důvodů uvedených v těchto ustanoveních, mimo argumentace o zásahu do jeho soukromého a rodinného života, kterou soud výše neshledal oprávněnou. Žalovaný i orgán I. stupně tedy při uložení správního vyhoštění žalobci postupovali zcela *lege artis*, neboť v jeho případě byly splněny podmínky vymezené § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Námitka žalobce není důvodná.
20. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
21. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně